

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 168 ust. 6 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ oraz niezgodności z prawem wszystkich ofert przedstawionych w postępowaniu, gdyż wymogi określone w specyfikacji czynią nadmiernie trudnym lub niemożliwym wykonanie usługi, a tym samym przedstawienie należytej oferty.
2. W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że pozwana zmieniła obowiązkowe wymogi w specyfikacji technicznej z naruszeniem istotnych warunków postępowania, gdy oceniała oferty innych oferentów.
3. W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że istnieje wysokie ryzyko istotnej zmiany zamówienia, gdyż z naruszeniem art. 170 rozporządzenia finansowego Komisja udzieliła zamówienia na podstawie wymogów technicznych, które – co nie mogło umknąć jej uwadze – staną się szybko zdeaktualizowane, o ile nie są już one zdeaktualizowane w momencie jej oferty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2022 r. – Mariani/Parlament

(Sprawa T-196/22)

(2022/C 237/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thierry Mariani (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokat F.-P. Vos)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Zespołu ds. Wspierania Demokracji i Koordynacji Wyborów (DEG) D-301939 z dnia 3 marca 2022 r. o wykluczeniu Thierry'ego Marianiego z udziału w delegacjach obserwacji wyborów Parlamentu Europejskiego do końca jego kadencji poselskiej (2019-2024);
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego kwoty 3 000 EUR na podstawie art. 87 i nast. regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku uzasadnienia. Zdaniem skarżącego zaskarżona decyzja nie została dostatecznie uzasadniona, ponieważ nie zawierała dokładnego odniesienia do aktów prawnych stanowiących podstawę kary.
2. Zarzut drugi, dotyczący nieprzestrzegania postępowania w sprawie nałożenia kary przewidzianego w regulaminie Parlamentu Europejskiego. Skarżący wskazuje w tym względzie, że uchybienie proceduralne jest tu oczywiste, ponieważ żaden przepis regulaminu Parlamentu Europejskiego nie odnosi się do rozpatrywanego przypadku, a postępowanie dyscyplinarne mające zastosowanie do posłów i określone w kodeksie postępowania posłów nie było przestrzegane.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady kontrydiktoryjności. Skarżący podnosi w tym względzie, że postępowanie w sprawie nałożenia kary nie miało charakteru kontrydiktoryjnego, ponieważ nie zostało zachowane prawo skarżącego do bycia wysłuchanym, gdyż nie miał on możliwości przedstawienia swoich uwag przed nałożeniem kary.
4. Zarzut czwarty, naruszenia art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”). Zdaniem skarżącego naruszona została zasada równości, ponieważ skarżącemu nie doręczono zaskarżonej decyzji w jego języku ojczystym i nie zawierała ona informacji o przysługujących mu środkach odwoławczych. Ponadto organ prowadzący dochodzenie działał również jako organ orzekający, a rozdzielenie tych funkcji jest gwarancją wynikającą z art. 6 EKPC.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja, ze względu na swoją surowość, jest dyskryminująca, ponieważ została wydana po pierwszej decyzji o zawieszeniu z dnia 18 czerwca 2021 r., która już wcześniej utrwaliła nierówne traktowanie posłów do parlamentu w zależności od ich przynależności politycznej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady zakazu udzielania obligatoryjnych instrukcji. Zaskarżona decyzja pozbawiła posła niezależności i naruszyła zakaz udzielania obligatoryjnych instrukcji, ponieważ nie można skutecznie uznać, że skarżący postąpił niewłaściwie przez to, że został zaproszony przez państwo spoza Unii Europejskiej do pełnienia roli niezależnego obserwatora wyborów, mimo że nigdy nie twierdził, iż reprezentuje w tym kontekście instytucję europejską, której jest członkiem.
7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że decyzja jest ostateczna i nie podlega ponownemu rozpatrzeniu. Zdaniem skarżącego, należy ostatecznie stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ ma ona natychmiastowe zastosowanie i nie przewiduje żadnej możliwości ponownego rozpatrzenia przed upływem kadencji skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2022 – Polska / Komisja

(Sprawa T-200/22)

(2022/C 237/75)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartych w pismach z dnia: 7 lutego 2022 r., 8 lutego 2022 r., 16 marca 2022 r. i 31 marca 2022 r., dotyczących potrącenia należności z tytułu dziennych kar pieniężnych zasądzonych w postanowieniu wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2021 r. (Czechy/Polska, C-121/21 R, EU:C:2021:752) w odniesieniu do okresu od dnia 20 września 2021 r. do dnia 17 stycznia 2022 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji oraz naruszenia art. 101 i art. 102 w związku z art. 98 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046⁽¹⁾ poprzez zastosowanie procedury odzyskiwania należności w drodze potrącenia, pomimo, że należności te przestały istnieć. Strona skarżąca uważa, że Komisja nie miała podstaw prawnych do przyjmowania zaskarżonych decyzji w sytuacji, gdy skutki postanowienia z dnia 20 września 2021 r. wygasły z mocą wsteczną w wyniku zawarcia ugody przez rządy Polski i Czech, zrzeczenia się przez obie strony wszelkich roszczeń oraz wykreślenia sprawy C-121/21⁽²⁾ z rejestru Trybunału.